Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

18 päivänä heinäkuuta 2013*

Muutoksenhaku — Televisiolähetykset — Direktiivi 89/552/ETY — 3 a artikla — Yhdistyneen kuningaskunnan toteuttamat toimenpiteet, jotka koskevat kyseiselle jäsenvaltiolle yhteiskunnallisesti erityisen merkittäviä tapahtumia — Jalkapallon maailmanmestaruuskilpailut — Päätös, jolla toimenpiteet todetaan unionin oikeuden mukaisiksi — Perustelut — EY 43, EY 49 ja EY 86 artikla — Omaisuudensuoja

Asiassa C-205/11 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 27.4.2011,

Fédération internationale de football association (FIFA), edustajinaan avocat A. Barav ja avocat D. Reymond,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolina ja muina osapuolina ovat

Euroopan komissio, asiamiehinään E. Montaguti ja N. Yerrell, avustajanaan barrister M. Gray, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Belgian kuningaskunta, asiamiehinään C. Pochet, J.-C. Halleux, avustajinaan advocaat A. Joachimowicz ja advocaat J. Stuyck, ja

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehinään S. Ossowski ja J. Beeko, avustajanaan T. de la Mare, QC,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: tuomarit R. Silva de Lapuerta, joka hoitaa kolmannen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, K. Lenaerts, E. Juhász, J. Malenovský (esittelevä tuomari) ja D. Šváby,

julkisasiamies: N. Jääskinen,

kirjaaja: hallintovirkamies A. Impellizzeri,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 13.9.2012 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

kuultuaan julkisasiamiehen 12.12.2012 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Fédération internationale de football association (FIFA) vaatii valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-68/08, FIFA vastaan komissio, 17.2.2011 antaman tuomion (Kok., s. II-271; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen vaatimuksen televisiotoimintaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta annetun neuvoston direktiivin 89/552/ETY 3 a artiklan 1 kohdan nojalla Yhdistyneessä kuningaskunnassa toteutettujen toimenpiteiden yhteensopivuudesta yhteisön lainsäädännön kanssa 16.10.2007 tehdyn komission päätöksen 2007/730/EY (EUVL L 295, s. 12; jäljempänä riidanalainen päätös) osittaiseksi kumoamiseksi.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Televisiotoimintaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 3.10.1989 annetussa neuvoston direktiivissä 89/552/ETY (EYVL L 298, s. 23), sellaisena kuin se on muutettuna 30.6.1997 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 97/36/EY (EYVL L 202, s. 60; jäljempänä direktiivi 89/552), oli siihen jälkimmäisellä direktiivillä sisällytetty 3 a artikla, jossa säädettiin seuraavaa:

”1. Jokainen jäsenvaltio voi toteuttaa yhteisön lainsäädännön mukaisesti toimenpiteitä varmistaakseen, että sen lainkäyttövaltaan kuuluvat lähetystoiminnan harjoittajat eivät lähetä yksinoikeudella tapahtumia, joilla kyseinen jäsenvaltio katsoo olevan erityistä yhteiskunnallista merkitystä siten, että estetään merkittävää osaa jäsenvaltion yleisöstä seuraamasta näitä tapahtumia suorana tai nauhoitettuna lähetyksenä maksuttoman television kautta. Jos näin tapahtuu, kyseisen jäsenvaltion on laadittava luettelo sellaisista kansallisista tai muista kuin kansallisista tapahtumista, joilla se katsoo olevan erityistä yhteiskunnallista merkitystä. Näin menetellessään jäsenvaltion on toimittava selkeästi ja avoimesti sekä hyvissä ajoin. Sen on myös määritettävä, onko ohjelma näistä tapahtumista lähetettävä kokonaan tai osittain suorana lähetyksenä vai kokonaan tai osittain nauhoitettuna lähetyksenä, jos se on tarpeen tai asianmukaista yleisen edun mukaisista käytännön syistä.

2. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle viipymättä 1 kohdan nojalla toteutetuista tai toteutettavista toimenpiteistä. Komissio varmistaa kolmen kuukauden kuluessa ilmoituksesta, että toimenpiteet ovat yhteisön oikeuden mukaisia ja ilmoittaa niistä muille jäsenvaltioille. Komissio pyytää lausunnon 23 a artiklan nojalla perustetulta komitealta. Se julkaisee toteutetut toimenpiteet viipymättä Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä ja vähintään kerran vuodessa vahvistetun luettelon jäsenvaltioiden toteuttamista toimenpiteistä.

3. Jäsenvaltioiden on lainsäädäntönsä puitteissa asianmukaisin keinoin varmistettava, että niiden lainkäyttövaltaan kuuluvat lähetystoiminnan harjoittajat eivät käytä tämän direktiivin julkaisemisen jälkeen hankkimiaan yksinoikeuksia tavalla, joka estää merkittävää osaa toisen jäsenvaltion yleisöstä seuraamasta tapahtumia, jotka toinen jäsenvaltio on määritellyt edeltävissä kohdissa tarkoitetulla tavalla, kokonaan tai osittain suorana lähetyksenä tai, jos on tarpeen tai asianmukaista yleisen edun mukaisista käytännön syistä, kokonaan tai osittain nauhoitettuna lähetyksenä maksuttoman television kautta [siten kuin] on tässä toisessa jäsenvaltiossa määritelty 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.”

3 Direktiivin 97/36 johdanto-osan 18–22 perustelukappaleessa todettiin seuraavaa:

”(18) on tärkeää, että jäsenvaltiot voisivat toteuttaa toimenpiteitä suojatakseen tiedonsaantioikeuden ja taatakseen televisiolähetysten laajan saatavuuden yleisölle, kun on kyse kansallisista tai muista kuin kansallisista yhteiskunnallisesti erityisen merkittävistä tapahtumista, kuten olympialaiset, jalkapallon maailmanmestaruuskilpailut ja jalkapallon Euroopan mestaruuskilpailut [jäljempänä EURO]; tätä tarkoitusta varten jäsenvaltiot varaavat itselleen oikeuden toteuttaa yhteisön oikeuden mukaisia toimenpiteitä säännelläkseen lainkäyttövaltaansa kuuluvien lähetystoiminnan harjoittajien käyttämiä yksinoikeuksia tällaisten tapahtumien osalta,

(19) on tarpeen toteuttaa järjestelyjä yhteisön puitteissa mahdollisen oikeudellisen epävarmuuden ja markkinoiden vääristymisen välttämiseksi sekä televisiopalvelujen vapaan liikkuvuuden yhteensovittamiseksi oikeutettua yleistä etua suojaavien kansallisten toimenpiteiden mahdollisen kiertämisen estämisen tarpeen kanssa,

(20) tässä direktiivissä on asianmukaista säätää erityisesti siitä, miten lähetystoiminnan harjoittajien on käytettävä yksinoikeuksia, jotka ne ovat voineet hankkia yhteiskunnallisesti erityisen merkittäviin tapahtumiin muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, jonka lainkäyttövaltaan lähetystoiminnan harjoittajat kuuluvat; – –

(21) tässä direktiivissä ’yhteiskunnallisesti erityisen merkittävillä’ tapahtumilla tarkoitetaan tapahtumia, jotka täyttävät tietyt vaatimukset eli ovat ainutlaatuisia tapahtumia ja jotka kiinnostavat suurta yleisöä Euroopan unionissa tai tietyssä jäsenvaltiossa tai tietyn jäsenvaltion merkittävässä osassa ja jotka järjestetään ennakkoon ja joiden järjestäjällä on laillinen oikeus myydä tapahtuman lähetysoikeudet,

(22) tässä direktiivissä ’maksuttomalla televisiolla’ tarkoitetaan sellaisten ohjelmien lähettämistä joko julkisella tai kaupallisella kanavalla, joita yleisö voi seurata ilman erillistä lisämaksua jäsenvaltioissa yleisesti käytettävien lähetystoiminnan rahoitusmuotojen lisäksi (kuten lupamaksu ja/tai kaapelitelevisioverkon perustilausmaksu).”

Asian tausta

4 Asian tausta on esitetty valituksenalaisen tuomion 6–16 kohdassa seuraavalla tavalla:

”6 [FIFA] on yhdistys, joka muodostuu 208 kansallisesta jalkapalloliitosta ja on jalkapallon maailmanlaajuinen täytäntöönpanoelin. Sen tavoitteena on muun muassa edistää maailmanlaajuisesti jalkapalloa ja järjestää kansainvälisiä jalkapallokilpailuja. Sen pääasiallinen tulonlähde on sen järjestämien jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen – – viimeisen vaiheen [jäljempänä maailmanmestaruuskilpailujen viimeinen vaihe] televisiolähetysoikeuksien myynti.

7 Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan kulttuuri-, viestintä- ja urheiluministeri (jäljempänä ministeri) vahvisti 25.6.1998 tekemällään päätöksellä vuoden 1996 televisio- ja radiotoimintalain (Broadcasting Act 1996) IV osan perusteella luettelon Yhdistyneessä kuningaskunnassa yhteiskunnallisesti erityisen merkittävistä tapahtumista, joihin maailmanmestaruuskilpailu[jen viimeinen vaihe] kuulu[i].

8 Ennen kyseisen luettelon vahvistamista ministeri järjesti heinäkuussa 1997 kuulemisen, jonka yhteydessä kuultiin 42:ta erilaista elintä kriteereistä, joiden mukaan eri tapahtumien yhteiskunnallista merkitystä Yhdistyneessä kuningaskunnassa oli tarkoitus arvioida. Kyseisen menettelyn seurauksena vahvistettiin kulttuuri-, viestintä- ja urheiluministerin marraskuussa 1997 päivätyssä asiakirjassa oleva luettelo kriteereistä, joita ministeri soveltaisi vahvistaessaan luetteloa Yhdistyneessä kuningaskunnassa yhteiskunnallisesti erityisen merkittävistä tapahtumista. Kyseisen

asiakirjan mukaan tapahtuma voidaan sisällyttää luetteloon muun muassa, jos se herättää erityistä valtakunnallista kiinnostusta ja sillä on merkitystä muillekin kuin niille, jotka säännöllisesti seuraavat kyseessä olevaa urheilulajia. Saman asiakirjan mukaan tällä tavalla voidaan luokitella kansallinen tai kansainvälinen urheilutapahtuma, joka on merkittävä tai johon maajoukkue tai Yhdistynyttä kuningaskuntaa edustavat urheilijat osallistuvat. Kyseiset kriteerit täyttävistä tapahtumista parhaat mahdollisuudet tulla sisällytetyiksi luetteloon on tapahtumilla, jotka kiinnostavat lukuisia televisionkatsojia tai jotka lähetetään perinteisesti suorana lähetyksenä maksuttomilla televisiokanavilla. Ministeri ottaa lisäksi arvioinnissaan huomioon muita tekijöitä, jotka liittyvät asianomaiselle urheilulajille aiheutuviin seurauksiin; näitä ovat muun muassa mahdollisuus esittää tapahtuma suorana lähetyksenä kokonaisuudessaan, vaikutus kyseisen urheilulajin tuloihin, seuraukset lähetysmarkkinoille sekä sellaisten seikkojen olemassaolo, joilla taataan mahdollisuus seurata tapahtumaa nauhoitettujen televisio- tai radiolähetysten kautta.

9 Tämän jälkeen ministeri käynnisti vuoden 1996 televisio- ja radiotoimintalain 97 §:n mukaisesti kuulemismenettelyn luetteloon sisällytettävistä nimenomaisista tapahtumista. Kuulemisen yhteydessä ministeriö pyysi lausuntoa useilta asianomaisilta elimiltä ja toimijoilta sekä FIFAn kaltaisilta televisiointioikeuksien haltijoilta. Lisäksi ministerin perustama neuvoa-antava komitea nimeltä ’Advisory Group on listed events’ (luetteloon sisällytettäviä tapahtumia käsittelevä neuvoa-antava ryhmä) antoi lausuntonsa luetteloon sisällytettävistä tapahtumista ja ehdotti maailmanmestaruuskilpailujen [viimeisen vaiheen] osalta siihen sisällytettäviksi loppuottelun, välieräottelut sekä ottelut, joihin Yhdistyneen kuningaskunnan maajoukkueet osallistuvat.

10 Vuoden 1996 televisio- ja radiotoimintalain, sellaisena kuin se on muutettuna vuoden 2000 televisiolähetysasetuksella (Television Broadcasting Regulations 2000), 98 §:n mukaan lähetystoiminnan harjoittajat on jaettu kahteen luokkaan. Ensimmäiseen luokkaan kuuluvat lähetystoiminnan harjoittajat, jotka tarjoavat maksuttoman palvelun, jonka voi lisäksi vastaanottaa vähintään 95 prosenttia Yhdistyneen kuningaskunnan asukkaista [jäljempänä maksuttomia kanavia tarjoavat lähetystoiminnan harjoittajat]. Toiseen luokkaan kuuluvat lähetystoiminnan harjoittajat, jotka eivät täytä näitä edellytyksiä[, ja se kattaa muun muassa maksullisia kanavia tarjoavat lähetystoiminnan harjoittajat].

11 Vuoden 1996 televisio- ja radiotoimintalain, sellaisena kuin se on muutettuna vuoden 2000 televisiolähetysasetuksella, 101 §:n mukaan jompaankumpaan luokkaan kuuluva televisio-ohjelmapalvelun toimittaja saa lähettää suorana lähetyksenä luetteloidun tapahtuman tai sen osan ainoastaan, jos jokin toiseen luokkaan kuuluva tarjoaja on hankkinut oikeuden lähettää suorana lähetyksenä koko tapahtuman tai saman tapahtuman kyseisen osan samalla tai olennaisesti samalla alueella. Jos kyseinen edellytys ei täyty, lähetystoiminnan harjoittajan, joka haluaa lähettää suorana lähetyksenä koko kyseessä olevan tapahtuman tai sen osan, on saatava ennalta viestintäviraston (Office of Communications) lupa.

12 Urheilutapahtumia sekä muita luetteloituja ja nimettyjä tapahtumia koskevien ohjeiden (Code on sports and other listed and designated events), sellaisina kuin ne olivat voimassa vuonna 2000, 3 kohdan mukaan yhteiskunnallisesti erityisen merkittävien tapahtumien luetteloon sisällytetyt tapahtumat on jaettu kahteen ryhmään. A-ryhmään kuuluvat tapahtumat, joiden suora lähettäminen yksinoikeudella on kielletty, elleivät tietyt edellytykset täyty. B-ryhmään kuuluvat tapahtumat, joiden suora lähettäminen yksinoikeudella on kielletty, ellei nauhoitettuja lähetyksiä ole mahdollistettu riittävällä tavalla.

13 Urheilutapahtumia sekä muita luetteloituja ja nimettyjä tapahtumia koskevien ohjeiden 13 kohdan mukaan viestintäviraston lupa voidaan myöntää luettelon A-ryhmään kuuluville tapahtumille, joihin maailmanmestaruuskilpailu[jen viimeinen vaihe] kuulu[u], jos niihin liittyviä lähetysoikeuksia on tarjottu avoimesti tasapuolisilla ja kohtuullisilla ehdoilla kaikille lähetystoiminnan harjoittajille eikä toiseen ryhmään kuuluva lähetystoiminnan harjoittaja ole ilmaissut kiinnostustaan niiden ostamiseen.

14 Yhdistynyt kuningaskunta toimitti 25.9.1998 päivätyllä kirjeellä Euroopan yhteisöjen komissiolle direktiivin 89/552 3 a artiklan 2 kohdan perusteella ministerin laatiman tapahtumaluettelon sekä muita tietoja, jotka koskivat sellaista kyseisen jäsenvaltion lainsäädäntöä, joka on annettu saman direktiivin 3 a artiklan 1 kohdan nojalla. Yhdistyneen kuningaskunnan ja komission välisen kirjeenvaihdon sekä 5.5.2000 annetun toimenpiteitä koskevan uuden ilmoituksen jälkeen komission koulutus- ja kulttuuriasioiden pääosaston (PO) pääjohtaja ilmoitti Yhdistyneelle kuningaskunnalle 28.7.2000 päivätyllä kirjeellä, ettei komissio vastusta kyseisen jäsenvaltion ilmoittamia toimenpiteitä, jotka näin ollen julkaistaisiin lähiaikoina Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi asiassa T-33/01, Infront WM vastaan komissio, 15.12.2005 antamallaan tuomiolla (Kok., s. II-5897) 28.7.2000 päivättyyn kirjeeseen sisältyvän päätöksen sillä perusteella, että kyseinen päätös oli EY 249 artiklassa tarkoitettu päätös, joka komission jäsenten kollegion olisi itse pitänyt tehdä (em. asia Infront WM v. komissio, tuomion 178 kohta).

16 Komissio teki [mainitun] tuomion johdosta [riidanalaisen päätöksen].”

Riidanalainen päätös

5 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Yhdistyneen kuningaskunnan [direktiivin 89/552] 3 a artiklan 1 kohdan nojalla toteuttamat ja komissiolle 5 päivänä toukokuuta 2000 ilmoittamat toimenpiteet, sellaisina kuin ne on julkaistu 18 päivänä marraskuuta 2000 Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä C 328, ovat yhteensopivia yhteisön lainsäädännön kanssa.”

6 Mainitun päätöksen 3 artiklan mukaan päätöstä ”sovelletaan 18 päivästä marraskuuta 2000”.

7 Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 3–6, 18–21, 24 ja 25 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(3) Toimenpiteitä tarkastellessaan komissio otti huomioon Yhdistyneen kuningaskunnan tiedotusvälineiden toimintaympäristöstä käytettävissä olevat tiedot.

(4) Yhdistyneen kuningaskunnan toimenpiteisiin kuuluva yhteiskunnallisesti merkittävien tapahtumien luettelo oli laadittu selkeällä ja läpinäkyvällä tavalla, ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa oli toteutettu laajamittainen kuuleminen.

(5) Komissio katsoi, että Yhdistyneen kuningaskunnan ilmoittamissa toimenpiteissä luetellut tapahtumat täyttivät vähintään kaksi seuraavista, tapahtuman yhteiskunnallista merkitystä luotettavalla tavalla ilmentävistä kriteereistä: i) erityinen kaikupohja asianomaisessa jäsenvaltiossa ja merkitys muillekin kuin niille, jotka säännöllisesti seuraavat kyseistä urheilulajia tai tapahtumaa; ii) yleisesti tunnustettu erityinen kulttuurinen merkitys asianomaisen jäsenvaltion väestölle kulttuuri-identiteetin muokkaajana; iii) maajoukkueen osallistuminen kyseiseen tapahtumaan merkittävän kansainvälisen kilpailun tai turnauksen yhteydessä; ja iv) tapahtuma on perinteisesti lähetetty maksuttomilla televisiokanavilla ja sillä on ollut suuret katsojamäärät.

(6) Monet Yhdistyneen kuningaskunnan ilmoittamissa toimenpiteissä luetellut tapahtumat, kuten kesä- ja talviolympialaiset, jalkapallon maailmanmestaruuskisojen loppuottelut ja jalkapalloilun EM-lopputurnaus ovat direktiivin [97/36] johdanto-osan 18 kappaleessa tarkoitettuja yhteiskunnallisesti merkittäviä tapahtumia. Näillä tapahtumilla on kokonaisuudessaan

Yhdistyneessä kuningaskunnassa erityinen kaikupohja, koska ne ovat erityisen suosittuja suuren yleisön (osallistujien kansallisuudesta riippumatta) ei[vät]kä pelkästään urheilutapahtumia yleensä seuraavien keskuudessa.

– –

(18) Luetellut tapahtumat, mukaan luettuina sellaiset, joita voidaan pitää kokonaisuutena eikä yksittäisten tapahtumien sarjana, on perinteisesti lähetetty maksuttomilla televisiokanavilla ja niillä on ollut runsaasti katsojia. Silloin kun näin ei poikkeuksellisesti ole ollut (kriketin MM-kisojen luetteloidut ottelut), luettelointi on rajoitettu (koska se sisältää vain loppu- ja välieräottelut sekä maajoukkueen ottelut), se edellyttää vain riittävät jälkilähetykset ja joka tapauksessa täyttää kaksi tapahtuman yhteiskunnallista merkitystä luotettavalla tavalla ilmentävistä kriteereistä – –

(19) Yhdistyneen kuningaskunnan toimenpiteet vaikuttavat oikeasuhteisilta ja oikeuttavat poikkeamaan EY:n perustamissopimuksessa määrätystä palvelujen tarjoamisen perusvapaudesta, koska kyseessä on yleisen edun mukainen pakottava syy eli tässä tapauksessa yhteiskunnallisesti merkittävien tapahtumien televisiolähetysten yleisestä saatavuudesta huolehtiminen.

(20) Yhdistyneen kuningaskunnan toimenpiteet ovat [Euroopan yhteisön] kilpailusääntöjen mukaisia, koska lueteltujen tapahtumien televisiointiin kelpuutettavien lähetystoiminnan harjoittajien määritelmä perustuu objektiivisiin kriteereihin, jotka mahdollistavat tosiasiallisen ja potentiaalisen kilpailun näihin tapahtumiin liittyvien lähetysoikeuksien hankinnassa. Lisäksi lueteltujen tapahtumien määrä ei ole sellainen, että se voisi vääristää kilpailua maksuttomien ja maksullisten televisiolähetysten tuotantoketjun loppupään markkinoilla.

(21) Yhdistyneen kuningaskunnan toimenpiteiden oikeasuhteisuutta lisää se, että osasta lueteltuja tapahtumia edellytetään vain riittäviä jälkilähetyksiä.

– –

(24) Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen [edellä mainitussa asiassa Infront WM vastaan komissio] antamasta tuomiosta seuraa, että ilmoitus siitä, että [direktiivin 89/552] 3 a artiklan 1 kohdan nojalla toteutetut toimenpiteet ovat yhteisön lainsäädännön mukaisia, muodostaa päätöksen, minkä vuoksi komission on tehtävä kyseinen päätös. Siksi on tarpeen ilmoittaa tällä päätöksellä, että Yhdistyneen kuningaskunnan ilmoittamat toimenpiteet ovat yhteisön lainsäädännön mukaisia. [Direktiivin 89/552] 3 a artiklan 2 kohdan mukaisesti toimenpiteet, sellaisina kuin ne on vahvistettu tämän päätöksen liitteessä, on julkaistava Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

(25) Jotta voitaisiin taata oikeusvarmuus, tätä päätöstä olisi sovellettava siitä päivästä lähtien, kun Yhdistyneen kuningaskunnan ilmoittamat toimenpiteet on ensimmäisen kerran julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä.”

Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

8 FIFA nosti unionin yleisessä tuomioistuimessa riidanalaisesta päätöksestä kanteen sillä perusteella, että komissio oli riidanalaisessa päätöksessä hyväksynyt maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen nimeämisen kokonaisuudessaan erityisen merkittäväksi tapahtumaksi ja hyväksynyt siis sen, että kaikki tuon turnauksen ottelut merkitään ministerin laatimaan erityisen merkittävien tapahtumien luetteloon. FIFAn mukaan ministeri olisi voinut nimittää tällaiseksi tapahtumaksi ainoastaan niin kutsutut erittäin tärkeät ottelut eli loppuottelun, välieräottelut ja Yhdistyneen kuningaskunnan maajoukkueen ottelut

(jäljempänä erittäin tärkeät ottelut). Tuon luettelon ei siis olisi pitänyt sisältää maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen muita otteluita (jäljempänä muut kuin erittäin tärkeät ottelut).

9 FIFA vetosi riidanalaisen päätöksen osittaista kumoamista koskevan vaatimuksensa tueksi kuuteen kanneperusteeseen. Ne koskivat ensinnäkin kyseisen päätöksen puutteellisia perusteluja, toiseksi direktiivin 89/552 3 a artiklan 1 kohdan rikkomista, kolmanneksi FIFAn omaisuudensuojan loukkaamista, neljänneksi palvelujen tarjoamisen vapautta koskevien perustamissopimuksen määräysten virheellistä soveltamista, viidenneksi kilpailua koskevien perustamissopimuksen määräysten virheellistä soveltamista ja kuudenneksi sijoittautumisvapautta koskevien perustamissopimuksen määräysten virheellistä soveltamista.

10 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisella tuomiolla kaikki FIFAn kanteen tueksi esitetyt kanneperusteet, ja se hylkäsi kanteen kokonaisuudessaan.

11 Myös FIFAn esittämä prosessinjohtotoimia koskeva pyyntö, jolla pyrittiin siihen, että unionin yleinen tuomioistuin kehottaa komissiota esittämään useita asiakirjoja, hylättiin.

Valituksen tarkastelu

Alustavat huomautukset

12 Ensinnäkin on huomautettava, että direktiivin 89/552 3 a artiklan 1 kohdassa unionin lainsäätäjä on antanut jäsenvaltioille oikeuden nimetä tietyt tapahtumat asianomaiselle jäsenvaltiolle yhteiskunnallisesti erityisen merkittäviksi tapahtumiksi (jäljempänä erityisen merkittävä tapahtuma), ja se on siis nimenomaisesti hyväksynyt sille perustamissopimuksessa myönnetyn harkintavallan perusteella palvelujen tarjoamisen vapautta, sijoittautumisvapautta, vapaata kilpailua ja omaisuudensuojaa koskevat rajoitukset, jotka ovat väistämätön seuraus kyseisestä nimeämisestä. Kuten direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaleesta ilmenee, lainsäätäjä on katsonut, että tällaiset rajoitukset ovat perusteltavissa tavoitteella, joka koskee tiedonsaantioikeuden suojaamista ja sen takaamista, että mainittujen tapahtumien televisiolähetykset ovat laajasti yleisön saatavilla.

13 Unionin tuomioistuin on lisäksi jo tunnustanut tällaiseen tavoitteeseen pyrkimisen legitimiteetin korostamalla, että yleisöä suuresti kiinnostavien tapahtumien yksinoikeuteen perustuva kaupallinen hyödyntäminen voi rajoittaa huomattavasti yleisön tiedonsaantia tällaisista tapahtumista. Tiedonsaantioikeudella on erityistä merkitystä demokraattisessa ja moniarvoisessa yhteiskunnassa, ja tämä merkitys on sitä ilmeisempi tällaisten tapahtumien osalta (ks. asia C-283/11, Sky Österreich, tuomio 22.1.2013, 51 ja 52 kohta).

14 Toiseksi on täsmennettävä, että direktiivin 89/552 3 a artiklan 1 kohdan mukaan pelkästään jäsenvaltiot voivat määrittää erityisen merkittävät tapahtumat, ja niillä on tässä suhteessa huomattavaa harkintavaltaa.

15 Tällaisten tapahtumien luettelon yhdenmukaistamisen sijasta direktiivi 89/552 perustuu näet lähtökohtaan, jonka mukaan unionissa on huomattavia yhteiskunnallisia ja kulttuurisia eroja siltä osin kuin on kyse noilla tapahtumilla suurelle yleisölle olevasta merkityksestä. Kyseisen direktiivin 3 a artiklan 1 kohdassa säädetään näin ollen, että jokaisen jäsenvaltion on laadittava luettelo nimetyistä tapahtumista, joilla se ”katsoo olevan [sille] erityistä yhteiskunnallista merkitystä”. Direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaleessa korostetaan myös tuota jäsenvaltioiden harkintavaltaa huomauttamalla, että on ”tärkeää”, että jäsenvaltiot voivat toteuttaa toimenpiteitä suojatakseen tiedonsaantioikeutta ja taatakseen televisiolähetysten laajan saatavuuden yleisölle erityisen merkittävien tapahtumien osalta.

16 Mainitun harkintavallan merkitys ilmenee lisäksi siitä, että direktiiveissä 89/552 ja 97/36 ei säännellä sen käyttämistä täsmällisin järjestelyin. Ainoat arviointiperusteet, jotka niissä vahvistetaan sille, että asianomainen jäsenvaltio voi nimetä jonkin tapahtuman erityisen merkittäväksi tapahtumaksi, on näet mainittu direktiivin 97/36 johdanto-osan 21 perustelukappaleessa, jonka mukaan tapahtuman on oltava ainutlaatuinen tapahtuma, joka kiinnostaa suurta yleisöä unionissa tai tietyssä jäsenvaltiossa tai tietyn jäsenvaltion merkittävässä osassa ja joka järjestetään ennakkoon ja jonka järjestäjällä on laillinen oikeus myydä tapahtuman lähetysoikeudet.

17 Kun otetaan huomioon se, että kyseiset arviointiperusteet ovat suhteellisen epätäsmälliset, jokaisen jäsenvaltion on annettava niille konkreettinen sisältö ja arvioitava asianomaisilla tapahtumilla suurelle yleisölle olevaa merkitystä yhteiskuntaansa liittyvien yhteiskunnallisten ja kulttuuristen erityispiirteiden kannalta.

18 Kolmanneksi on huomautettava, että direktiivin 89/552 3 a artiklan 2 kohdan mukaan komissiolla on oikeus valvoa niiden kansallisten toimenpiteiden laillisuutta, joilla erityisen merkittävät tapahtumat nimetään, ja se voi tämän nojalla hylätä unionin oikeuden kanssa ristiriidassa olevat toimenpiteet.

19 Tämän tutkinnan yhteydessä komission on erityisesti tarkastettava, ovatko seuraavat edellytykset täyttyneet:

— asianomainen tapahtuma on otettu direktiivin 89/552 3 a artiklan 1 kohdassa säädettyyn luetteloon toimimalla selkeästi ja avoimesti sekä hyvissä ajoin

— tällaista tapahtumaa voidaan pätevästi pitää erityisen merkittävänä

— asianomaisen tapahtuman nimeäminen erityisen merkittäväksi on suhteellisuusperiaatteen ja syrjintäkiellon periaatteen kaltaisten unionin oikeuden yleisten oikeusperiaatteiden, perusoikeuksien, palvelujen tarjoamisen vapauden ja sijoittautumisvapauden periaatteiden sekä vapaata kilpailua koskevien sääntöjen mukaista.

20 Tämän johdosta tällainen valvontavalta on rajoitettu, ja näin on varsinkin edellä olevassa kohdassa mainittujen toisen ja kolmannen edellytyksen tutkinnan osalta.

21 Yhtäältä tämän tuomion 14 kohdassa mainitun, jäsenvaltioilla olevan harkintavallan merkityksestä näet ilmenee, että komission valvontavallan on rajoituttava ainoastaan jäsenvaltioiden erityisen merkittäviä tapahtumia nimetessään tekemien ilmeisten arviointivirheiden etsimiseen. Komission on siten sen tarkastamiseksi, onko tällainen arviointivirhe tehty, muun muassa valvottava, onko asianomainen jäsenvaltio tutkinut huolellisesti ja puolueettomasti kaikki kyseiseen asiaan liittyvät merkitykselliset seikat, eli seikat, joihin asiassa tehdyt päätelmät perustuvat (ks. analogisesti asia C-269/90, Technische Universität München, tuomio 21.11.1991, Kok., s. I-5469, Kok. Ep. XI, s. I-485, 14 kohta ja C-77/09, Gowan Comércio Internacional e Serviços, tuomio 22.12.2010, Kok., s. I-13533, 56 ja 57 kohta).

22 Toisaalta tämän tuomion 19 kohdassa mainitusta kolmannesta edellytyksestä on täsmällisemmin todettava, ettei voida jättää huomiotta sitä, että tapahtuman nimeäminen pätevästi erityisen merkittäväksi tapahtumaksi johtaa palvelujen tarjoamisen vapautta, sijoittautumisvapautta, vapaata kilpailua ja omaisuudensuojaa koskeviin väistämättömiin rajoituksiin, joita unionin lainsäätäjä on tarkastellut ja joiden se on katsonut, kuten tämän tuomion 12 kohdassa on todettu, olevan oikeutettavissa yleiseen etuun liittyvällä tavoitteella suojata tiedonsaantioikeutta ja taata se, että mainittujen tapahtumien televisiolähetykset ovat laajasti yleisön saatavilla.

23 Direktiivin 89/552 3 a artiklan tehokkaan vaikutuksen varmistamiseksi on siis todettava, että jos asianomainen jäsenvaltio on nimennyt jonkin tapahtuman pätevästi erityisen merkittäväksi, komission on tutkittava ainoastaan sellaiset kyseisen nimeämisen vaikutukset palvelujen vapaaseen liikkuvuuteen,

sijoittautumisvapauteen, vapaaseen kilpailuun ja omaisuudensuojaan, jotka ylittävät kyseisen tapahtuman sisällyttämiseen tuon 3 a artiklan 1 kohdassa säädettyyn luetteloon erottamattomasti liittyvät vaikutukset.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

24 Ensimmäisessä valitusperusteessa on kuusi osaa. FIFA väittää ensimmäisessä osassa, että unionin yleinen tuomioistuin esitti epäjohdonmukaisia perusteluita siltä osin kuin on kyse maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen sen mukaan todellisesta luonteesta.

25 Tuon saman valitusperusteen toisessa osassa FIFA väittää, että unionin yleinen tuomioistuin näyttää omaksuneen epäjohdonmukaisia ja ristiriitaisia kantoja lausuessaan yhtäältä, että maailmanmestaruuskilpailut ovat tapahtumana yksi kokonaisuus, ja todetessaan toisaalta, että erityiset seikat voivat osoittaa, ettei näin ole.

26 Mainitun valitusperusteen kolmas osa koskee valituksenalaisen tuomion 113 kohtaa, jonka mukaan ilmoittavan jäsenvaltion ei tarvitse esittää erityisiä syitä maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen sisällyttämiseksi kokonaisuudessaan erityisen merkittävien tapahtumien luetteloon. Unionin yleinen tuomioistuin estää asian näin ratkaistessaan muun muassa komissiota suorittamasta tehokasta tarkastusta ja yksityiskohtaista tutkintaa ilmoitettujen toimenpiteiden yhteensoveltuvuudesta unionin oikeuden kanssa.

27 FIFA väittää ensimmäisen valitusperusteensa neljännen osan yhteydessä, että toisin kuin valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, komission tehtävänä on perustella unionin yleisessä tuomioistuimessa päätelmänsä, jonka mukaan maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen ottelut muodostavat kokonaisuudessaan yhden erityisen merkittävän tapahtumakokonaisuuden. FIFAn eikä minkään muunkaan osapuolen, jota asia koskee, tehtävänä ei siten ole osoittaa erityisillä seikoilla, ettei asia ole näin.

28 FIFA väittää ensimmäisen valitusperusteen viidennessä osassa, että unionin yleinen tuomioistuin on ylittänyt sen tehtäväksi annetun tuomioistuinvalvonnan rajat esittäessään syitä, joita ei ole mainittu riidanalaisessa päätöksessä.

29 Mainitun valitusperusteen kuudennen osan mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt virheen katsoessaan, että komissio oli perustellut riittävästi maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen merkitsemistä kokonaisuudessaan Yhdistyneen kuningaskunnan laatimaan luetteloon erityisen merkittävistä tapahtumista.

30 Komissio, Belgian kuningaskunta ja Yhdistynyt kuningaskunta katsovat, että FIFAn valituksensa tueksi esittämä ensimmäinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

31 Kun otetaan huomioon valituksenalaisen tuomion 113 kohdassa esitettyjen toteamusten merkitys unionin yleisen tuomioistuimen päättelyn kannalta, on ensimmäiseksi tutkittava ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa.

– Ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa

32 Heti alkuun on korostettava unionin yleisen tuomioistuimen todenneen valituksenalaisen tuomion 70 kohdassa, että maailmanmestaruuskilpailuja voidaan kohtuudella pitää pikemminkin yhtenä tapahtumakokonaisuutena kuin sellaisten yksittäisten tapahtumien kokoelmana, jotka on jaettu erittäin tärkeisiin ja muihin kuin erittäin tärkeisiin otteluihin. Kuten valituksenalaisen tuomion 6 kohdasta lisäksi ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin on ymmärtänyt käsitteen ”maailmanmestaruuskilpailut”, johon direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaleessa viitataan, siten, että se sisältää yksinomaan kyseisten kilpailujen viimeisen vaiheen.

33 Mainitussa perustelukappaleessa ja missään muuallakaan direktiiveissä 85/552 tai 97/36 ei kuitenkaan ole sellaista seikkaa, jolla voitaisiin osoittaa, että ilmaisulla ”maailmanmestaruuskilpailut” tarkoitettaisiin yksinomaan kyseisten kilpailujen viimeistä vaihetta. Tuon ilmaisun on siten lähtökohtaisesti katettava myös kyseisen turnauksen alkuvaihe eli kaikki karsintaottelut. On selvää, että viimeistä vaihetta aikaisemmat karsintaottelut eivät yleensä ole omiaan herättämään sellaista jäsenvaltion suuren yleisön kiinnostusta, jota voitaisiin verrata siihen kiinnostukseen, joka kyseisellä yleisöllä on viimeisen vaiheen aikana. Pelkästään tietyt nimenomaiset karsintaottelut, kuten ottelut, joihin asianomaisen jäsenvaltion maajoukkue osallistuu, tai sen karsintaryhmän, johon kyseinen joukkue kuuluu, muiden joukkueiden ottelut voivat herättää tällaista kiinnostusta.

34 Ei myöskään voida kohtuudella kiistää, etteikö erittäin tärkeiden otteluiden merkitys ole yleensä suurempi kuin merkitys, joka annetaan niitä edeltäville maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen otteluille eli ryhmien sisäisille karsintaotteluille. Lähtökohtaisesti ei siis voida väittää, että tuolle jälkimmäiselle otteluryhmälle annettu merkitys on sama kuin ensiksi mainitulle otteluryhmälle annettu merkitys ja että kaikkien ryhmien karsintaottelujen katsotaan siis erotuksetta kuuluvan yhteen erityisen merkittävään tapahtumakokonaisuuteen samalla tavalla kuin erittäin tärkeiden otteluiden. Kunkin ottelun nimeäminen erityisen merkittäväksi tapahtumaksi voi siis vaihdella jäsenvaltiosta toiseen.

35 Edellä esitetyistä seikoista seuraa, että unionin lainsäätäjän tarkoituksena ei ole ollut todeta, että direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaleessa tarkoitetut ”maailmanmestaruuskilpailut” koskevat ainoastaan niiden viimeistä vaihetta ja että ne muodostavat yhden jakamattoman tapahtumakokonaisuuden. Maailmanmestaruuskilpailuja on sitä vastoin pidettävä tapahtumana, joka voidaan lähtökohtaisesti jakaa eri otteluihin tai vaiheisiin, joista kaikkia ei välttämättä voida luonnehtia erityisen merkittäväksi tapahtumaksi.

36 On kuitenkin täsmennettävä, ettei sillä, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut tällä tavalla virheellisesti direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaletta ja erityisesti maailmanmestaruuskilpailujen käsitettä, ole merkitystä nyt käsiteltävässä asiassa.

37 Aluksi on riittävää huomauttaa siitä, että karsintaottelut on suljettu maailmanmestaruuskilpailujen määritelmän ulkopuolelle, että ministeri ei ole sisällyttänyt näitä otteluja erityisen merkittävien tapahtumien luetteloon ja ettei riidanalainen päätös siis koske tällaisia otteluja.

38 Tämän jälkeen on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 120–129 kohdassa tarkastellut FIFAn esittämien seikkojen perusteella ja ottamalla huomioon Yhdistyneen kuningaskunnan yleisön konkreettiset havainnot sitä, kiinnostivatko kaikki maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen ottelut todellakin kyseistä yleisöä riittävästi siten, että ne saattoivat muodostaa osan erityisen merkittävää tapahtumaa. Koska unionin yleinen tuomioistuin päätteli tilanteen olevan tällainen, se saattoi perustellusti todeta, että kaikkia maailmanmestaruuskilpailujen viimeiseen vaiheeseen kuuluvia otteluita voitiin Yhdistyneessä kuningaskunnassa pitää yhtenä erityisen merkittävänä tapahtumakokonaisuutena. Tosiseikkojen osalta sen arviointi oli siis tämän tuomion 35 kohdasta ilmenevän mukainen.

39 Tämän tuomion 67 kohdassa esitetyistä seikoista ilmenee lopuksi, että direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaleen virheellisellä tulkinnalla ei ole ollut vaikutusta siihen unionin yleisen tuomioistuimen päätelmään, jonka mukaan riidanalaisen päätöksen perustelut täyttivät EY 253 artiklassa vahvistetut edellytykset.

40 Unionin yleinen tuomioistuin on tämän tuomion 32 kohdassa esitetyn päättelyn mukaisesti tehnyt sen valituksenalaisen tuomion 113 kohtaan sisältyvän toteamuksen, jonka mukaan jäsenvaltion ei tarvitse esittää komissiolle erityisiä syitä, joiden perusteella maailmanmestaruuskilpailujen viimeinen vaihe on kokonaisuudessaan nimetty yhdeksi erityisen merkittäväksi tapahtumakokonaisuudeksi kyseessä olevassa jäsenvaltiossa.

41 Kun otetaan huomioon se, että maailmanmestaruuskilpailujen viimeistä vaihetta ei pätevästi voida sisällyttää kokonaisuudessaan erityisen merkittävien tapahtumien luetteloon riippumatta siitä kiinnostuksesta, jota ottelut herättävät asianomaisessa jäsenvaltiossa, tuota jäsenvaltiota ei ole vapautettu velvollisuudestaan esittää komissiolle ne syyt, joiden perusteella voidaan katsoa, että kyseisen valtion erityisessä yhteiskunnallisessa asiayhteydessä maailmanmestaruuskilpailujen viimeinen vaihe on yksi tapahtumakokonaisuus, jolla on kokonaisuudessaan katsottava olevan mainitulle yhteiskunnalle erityistä merkitystä, eikä se siis ole sellaisten yksittäisten tapahtumien kokoelma, jotka on jaettu eriasteista kiinnostusta herättäviin otteluihin.

42 Unionin yleinen tuomioistuin on siis tehnyt valituksenalaisen tuomion 113 kohdassa oikeudellisen virheen todetessaan, ettei komissio voi katsoa, että maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen otteluiden sisällyttäminen luetteloon on ristiriidassa unionin oikeuden kanssa, sillä perusteella, ettei asianomainen jäsenvaltio ole ilmoittanut sille erityisiä syitä, joiden vuoksi ottelut ovat kyseiselle valtiolle yhteiskunnallisesti erityisen merkittäviä tapahtumia.

43 Tämän perusteella on tutkittava, onko valituksenalainen tuomio kumottava kyseisen virheen perusteella.

44 Tässä yhteydessä unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että unionin yleisen tuomioistuimen tekemä oikeudellinen virhe ei voi johtaa siihen, että valituksenalainen tuomio on pätemätön, jos kyseisen tuomion tuomiolauselman tueksi on sellaisia muita oikeudellisia perusteluita, että siitä ilmenevä lopputulos on perusteltu (ks. vastaavasti asia C-367/95 P, komissio v. Sytraval ja Brink's France, tuomio 2.4.1998, Kok., s. I-1719, 47 kohta ja asia C-352/09 P, ThyssenKrupp Nirosta v. komissio, tuomio 29.3.2011, Kok., s. I-2359, 136 kohta).

45 Käsiteltävässä asiassa on huomautettava ensimmäiseksi, että jotta komissio voi käyttää valvontavaltaansa, perustelut, joiden nojalla jäsenvaltio on nimennyt tietyn tapahtuman erityisen merkittäväksi tapahtumaksi, voivat olla suppeat, kunhan ne ovat merkitykselliset. Ei siis voida vaatia etenkään, että jäsenvaltio esittää asianomaisia toimenpiteitä koskevassa ilmoituksessaan yksityiskohtaisia tietoja ja lukuja kustakin komissiolle ilmoitettuun tapahtumaan liittyvästä seikasta tai kyseisen tapahtuman osasta.

46 Tässä yhteydessä on täsmennettävä, että jos komissiolla on käytettävissään olevien tietojen perusteella epäilyksiä jonkin tapahtuman nimeämisestä erityisen merkittäväksi tapahtumaksi, sen on pyydettävä selvitystä jäsenvaltiolta, joka on nimennyt kyseisen tapahtuman (ks. analogisesti asia C-505/09 P, komissio v. Viro, tuomio 29.3.2012, 67 kohta).

47 Nyt käsiteltävässä tapauksessa etenkin ministerin toteuttamia toimenpiteitä, jotka annettiin komissiolle tiedoksi 5.5.2000 ja jotka on liitetty riidanalaiseen päätökseen, koskevasta ilmoituksesta ilmenee, että ministeri on nimennyt maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen kokonaisuudessaan erityisen merkittäväksi tapahtumaksi sillä perusteella, että kyseisellä ottelukokonaisuudella, mukaan luettuna siis muut kuin erittäin tärkeät ottelut, on kansallisella tasolla erityinen kaikupohja ja erityinen merkitys

myös muille kuin jalkapalloa yleensä seuraaville henkilöille, että television katsojaluvut ovat epäilyksettä merkittävät ja että kyseinen ottelukokonaisuus on perinteisesti esitetty suorana lähetyksenä ilmaispalveluina.

48 Komissio saattoi näiden Yhdistyneen kuningaskunnan direktiivin 89/552 3 a artiklan 2 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukaisesti ilmoittamien seikkojen perusteella harjoittaa valvontaansa ja pyytää – jos se olisi katsonut sen olevan tarpeellista tai tarkoituksenmukaista – kyseiseltä jäsenvaltiolta lisäselvitystä tai sellaisten muiden seikkojen esittämistä, jotka eivät sisältyneet mainitun jäsenvaltion ilmoitukseen.

49 Toiseksi mikään ei osoita, etteikö komissio olisi harjoittanut tällaista valvontaa, joka on luonteeltaan rajoitettua, ja etteikö se olisi tämän tuomion 47 kohdassa mainittujen perustelujen nojalla tutkinut, oliko ministeri tehnyt ilmeisen arviointivirheen, kun se oli nimennyt maailmanmestaruuskilpailujen viimeiseen vaiheeseen kuuluvat ottelut kokonaisuudessaan erityisen merkittäväksi tapahtumaksi.

50 Tässä yhteydessä riidanalaisen päätöksen kuudennesta perustelukappaleesta ilmenee aluksi komission todella tarkastaneen, oliko maailmanmestaruuskilpailujen viimeisellä vaiheella kokonaisuudessaan, mukaan lukien siis muut kuin erittäin tärkeät ottelut, erityinen kaikupohja Yhdistyneessä kuningaskunnassa eli olivatko kyseisen turnauksen ottelut hyvin suosittuja suuren yleisön eivätkä pelkästään niiden televisionkatsojien keskuudessa, jotka yleensä seuraavat jalkapallo-otteluita televisiosta. Samoin kyseisen päätöksen 18 perustelukappaleesta ilmenee komission ottaneen huomioon sen, että mainittu turnaus on kokonaisuudessaan ja mukaan lukien siis muutkin kuin erittäin tärkeät ottelut lähetetty aina maksuttomilla televisiokanavilla ja että se on kiinnostanut lukuisia televisionkatsojia.

51 Tämän jälkeen asiakirja-aineistosta ilmenee, että asianosaiset ovat unionin yleisessä tuomioistuimessa liittäneet kirjelmiinsä useita lukuja sisältäviä asiakirjoja, joihin komissio on nojautunut tarkastaakseen Yhdistyneen kuningaskunnan ilmoittamien toimenpiteiden laillisuuden ja joihin kuuluivat kyseiseltä jäsenvaltiolta peräisin olevat asiakirjat. Noissa asiakirjoissa on muun muassa mainittu vuoden 1994 ja vuoden 1998 maailmanmestaruuskilpailujen viimeisten vaiheiden otteluiden katsojaluvut siten, että niissä on ilmoitettu keskimääräiset katsojaluvut ja todettu esimerkkinä useiden erittäin tärkeiden ottelujen ja muiden kuin erittäin tärkeiden ottelujen katsojaluvut. Mainituissa asiakirjoissa on lisäksi viitattu mielipidekyselyyn, jonka mukaan 76 prosenttia Yhdistyneen kuningaskunnan asukkaista katsoo, että maailmanmestaruuskilpailujen viimeinen vaihe olisi kokonaisuudessaan lähetettävä maksuttomalla kanavalla.

52 FIFA ei ole kiistänyt sitä, etteivätkö tällaiset asiakirjat olisi muodostaneet riidanalaisen päätöksen perustaa.

53 Lopuksi on todettava, ettei FIFA voi hyödyllisesti väittää, että komission harjoittaman valvonnan väitetty puutteellisuus johtuu siitä, että mainitut lukuja sisältävät asiakirjat koskevat vuotta 2000 aikaisempaa ajanjaksoa ja että komissio ei ole ottanut huomioon ajanjaksoa 2000–2007 koskevia tietoja, vaikka sen olisi pitänyt perustaa riidanalainen päätös kyseisen päätöksen tekemisajankohtana eli 16.10.2007 käytettävissä oleviin seikkoihin.

54 Tässä yhteydessä on huomautettava, ettei tällaista väitettä ole esitetty ensimmäisessä oikeusasteessa. FIFA on unionin yleisessä tuomioistuimessa vain arvostellut riidanalaisen päätöksen perusteluja väittämällä, ettei niissä ollut mainintaa niiden ”Yhdistyneen kuningaskunnan tiedotusvälineiden toimintaympäristöä” koskevien tietojen luonteesta ja ajankohdasta, jotka komissio on ottanut huomioon. FIFA ei siis ole arvostellut komission harjoittaman valvonnan väitettyä puutteellisuutta eli seikkaa, joka liittyy oikeusriidan asiakysymykseen. Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensi kertaa vasta unionin tuomioistuimessa vaatimuksilleen perusteita, joihin hän ei ole unionin yleisessä tuomioistuimessa vedonnut, asianosaisella olisi oikeus laajentaa unionin tuomioistuimessa kannettaan unionin yleisessä tuomioistuimessa käsiteltyyn asiaan nähden.

Unionin tuomioistuin on siten valitusasioissa toimivaltainen tutkimaan lähtökohtaisesti ainoastaan arvioinnit, jotka unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt sille esitetyistä perusteista (ks. yhdistetyt asiat C-628/10 P ja C-14/11 P, Alliance One International ja Standard Commercial Tobacco v. komissio ja komissio v. Alliance One International ym., tuomio 19.7.2012, 111 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tämän perusteella edellä tarkoitettu väite on jätettävä tutkimatta.

55 Kolmanneksi FIFAn oli sallittua osoittaa unionin yleisessä tuomioistuimessa, että komission olisi pitänyt päätellä, että ministeri oli tehnyt ilmeisen arviointivirheen nimetessään maailmanmestaruuskilpailujen viimeiseen vaiheeseen kuuluvat ottelut kokonaisuudessaan erityisen merkittäväksi tapahtumaksi.

56 FIFA on tässä tarkoituksessa muun muassa esittänyt unionin yleiselle tuomioistuimelle tietoja, jotka koskevat vuoden 1994–2006 maailmanmestaruuskilpailujen viimeisten vaiheiden katsojamääriä, ja väittänyt, että kyseiset seikat osoittavat, että muilla kuin erittäin tärkeillä otteluilla ei ole Yhdistyneessä kuningaskunnassa erityistä kaikupohjaa sellaisten televisionkatsojien keskuudessa, jotka eivät säännöllisesti seuraa jalkapalloa.

57 Unionin yleinen tuomioistuin tutki nämä tiedot valituksenalaisen tuomion 122–129 kohdassa, mutta se ei vahvistanut FIFAn ehdottamaa arviointia.

58 Se päätteli valituksenalaisen tuomion 130 ja 134 kohdassa, ettei FIFA ollut osoittanut, että riidanalaisen päätöksen 6 ja 18 perustelukappaleessa esitetyt toteamukset, joihin tämän tuomion 50 kohdassa viitataan, olisivat virheellisiä ja että komission olisi pitänyt näin ollen päätellä, että ministeri oli tehnyt ilmeisen arviointivirheen nimetessään maailmanmestaruuskilpailujen viimeiseen vaiheeseen kuuluvat ottelut kokonaisuudessaan erityisen merkittäväksi tapahtumaksi.

59 Edellä esitetystä seuraa, ettei unionin yleisen tuomioistuimen tekemä oikeudellinen virhe ole sellainen, että valituksenalainen tuomio olisi sen johdosta pätemätön, koska sen tuomiolauselman tueksi on sellaisia muita oikeudellisia perusteluita, että siitä ilmenevä lopputulos on perusteltu. Ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa on siis hylättävä tehottomana.

– Ensimmäisen valitusperusteen muut osat

60 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisestä ja toisesta osasta on todettava, että kysymys unionin yleisen tuomioistuimen tuomion perustelujen epäjohdonmukaisuudesta on tosin oikeuskysymys, johon voidaan vedota muutoksenhaun yhteydessä, koska tuomion perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä unionin yleisen tuomioistuimen päättely (ks. vastaavasti asia C-235/11 P, Evropaïki Dynamiki v. komissio, määräys 29.11.2011, 29 ja 30 kohta sekä asia C-314/11 P, komissio v. Planet, tuomio 19.12.2012, 63 ja 64 kohta)

61 Kyseinen perustelujen johdonmukaisuutta koskeva velvollisuus ei kuitenkaan ole tavoite sinällään, vaan sillä pyritään muun muassa siihen, että henkilöille, joita päätös koskee, selviävät sen syyt (ks. vastaavasti em. asia Evropaïki Dynamiki v. komissio, määräyksen 30 kohta ja em. asia komissio v. Planet, tuomion 64 kohta).

62 Käsiteltävässä asiassa on huomautettava, että ensimmäisen ja toisen osan yhteydessä arvostelluilla perusteluilla on valituksenalaisessa tuomiossa tarkoitus tukea kyseisen tuomion 70 ja 113 kohdassa esitettyjä toteamuksia. Unionin tuomioistuin on kuitenkin tämän tuomion 32–42 kohdassa päätellyt, että kyseiset toteamukset ovat virheellisiä, ja korvannut ne tämän jälkeen perusteluilla, joilla tehty päätös voidaan oikeuttaa.

63 Koska mainitut perustelut ovat niihin toteamuksiin nähden liitännäisiä seikkoja, jotka unionin tuomioistuin on katsonut virheellisiksi, ja koska unionin tuomioistuin on korvannut ne muilla perusteluilla, ne eivät muodosta enää tehdyn päätöksen perustaa, joten niiden väitettyä epäjohdonmukaisuutta ei ole enää tarpeen tutkia.

64 Ensimmäisen valitusperusteen neljänteen osaan vastaamiseksi on huomautettava, että riidanalaisessa päätöksessä ja siihen liitetyissä kansallisissa toimenpiteissä on esitetty ne syyt, joiden vuoksi maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen ottelut on kokonaisuudessaan nimetty erityisen merkittäväksi tapahtumaksi. Kun otetaan siis huomioon se, että unionin toimielinten toimia koskee laillisuusolettama (asia C-177/06, komissio v. Espanja, tuomio 20.9.2007, Kok., s. I-7689, 36 kohta), ja se, että komission ja unionin yleisen tuomioistuimen harjoittama valvonta on rajoitettua, FIFAn asiana oli riitauttaa nämä syyt unionin yleisessä tuomioistuimessa ja osoittaa, että komission olisi pitänyt päätellä, että Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset olivat tehneet ilmeisen arviointivirheen sisällyttämällä tuon ottelukokonaisuuden erityisen tärkeiden tapahtumien luetteloon. FIFA on lisäksi yrittänyt, tosin menestyksettömästi, riitauttaa mainitut syyt (ks. tämän tuomion 55–58 kohta).

65 Näin ollen mainitun valitusperusteen neljäs osa ei voi menestyä.

66 Saman valitusperusteen viidennestä osasta on huomautettava, ettei FIFA ole esittänyt niitä täsmällisiä syitä, joiden vuoksi se katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on ylittänyt sille kuuluvan tuomioistuinvalvonnan rajat. Se ei myöskään ole ilmoittanut niitä valituksenalaisen tuomion täsmällisiä kohtia, joissa arvostelun kohteena olevat perustelut ovat. Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kyseinen osa on jätettävä tutkimatta (ks. asia C-202/07 P, France Télécom v. komissio, tuomio 2.4.2009, Kok., s. I-2369, 55 kohta ja asia C-404/11 P, Elf Aquitaine v. komissio, määräys 2.2.2012, 15 kohta).

67 Ensimmäisen valitusperusteen kuudennen osan osalta asiassa C-201/11 P, UEFA vastaan komissio, tänään annetun tuomion 107–111 kohdassa esitetyistä yleisistä seikoista ilmenee, että riidanalaisen päätöksen perustelut täyttävät EY 253 artiklassa vahvistetut edellytykset. Noiden seikkojen kannalta näet on riittävää, että kyseisen päätöksen 6 ja 18 perustelukappaleessa esitetään suppeasti ne syyt, joiden vuoksi komissio katsoi, että kaikki maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen ottelut voitiin pätevästi merkitä Yhdistyneelle kuningaskunnalle yhteiskunnallisesti erityisen merkittävien tapahtumien luetteloon, koska kyseisten syiden perusteella FIFA saa selville toteutetun toimenpiteen perustelut ja unionin yleinen tuomioistuin voi tutkia, onko kyseinen arviointi paikkansapitävä.

68 Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

69 Toinen valitusperuste sisältää kaksi osaa. FIFA väittää ensimmäisessä osassa, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen vahvistaessaan komission toteamuksen, jonka mukaan muiden kuin erittäin tärkeiden otteluiden sisällyttäminen Yhdistyneen kuningaskunnan erityisen merkittävien tapahtumien luetteloon oli tehty selkeässä ja avoimessa menettelyssä. Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi, erityisesti se, että tietyt virkamiehet tai tietyt neuvoa-antavat elimet ovat tehtäviensä puitteissa ehdottaneet ministerille vain erittäin tärkeiden otteluiden sisällyttämistä kyseiseen luetteloon, johtaa FIFAn mukaan velvollisuuteen selittää ne syyt, joiden vuoksi ministeri ei ole tehnyt virhettä omaksuessaan erilaisen kannan.

70 Mainitun valitusperusteen toisen osan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei FIFAn mielestä olisi voinut katsoa, että komissiolla oli oikeus päätellä, että kyseinen luetteloon sisällyttäminen oli tehty selkeää ja avointa menettelyä noudattaen, vaikka Yhdistynyt kuningaskunta on 5.5.2000 päivätyssä ilmoituksessaan komissiolle perustellut sen, että muut kuin erittäin tärkeät ottelut merkittiin 25.6.1998 sen erityisen merkittävien tapahtumien luetteloon, viittaamalla myös katsojalukuihin, jotka olivat käytettävissä vasta 12.7.1998 alkaen. FIFAn mukaan komissiolla oli tosin oikeus ottaa huomioon mainitun luettelon laatimisajankohtaa myöhemmät seikat. Se ei kuitenkaan olisi voinut katsoa, että Yhdistynyt kuningaskunta saattoi nojautua tällaisiin seikkoihin perustellakseen 25.6.1998 tekemänsä valinnan.

71 Komission, Belgian kuningaskunnan ja Yhdistyneen kuningaskunnan mielestä toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

72 Toisen valitusperusteen toisesta osasta on huomautettava, että direktiivin 89/552 3 a artiklan 1 kohdan kolmannessa virkkeessä asetetulla selkeyttä ja avoimuutta koskevalla velvollisuudella pannaan täytäntöön unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö, jolla pyritään välttämään se, että toimivaltaisten kansallisten viranomaisten käyttäytymisellä poistetaan perusvapautta koskevien unionin oikeuden säännöksien ja määräysten tehokas vaikutus. Tämän oikeuskäytännön perusteella tapahtuma on nimettävä erityisen merkittäväksi tapahtumaksi soveltamalla objektiivisia arviointiperusteita, jotka ovat etukäteen tiedossa, siten, että näiden viranomaisten harkintavallan käytölle voidaan asettaa riittävät rajat, jottei harkintavaltaa käytetä mielivaltaisesti (ks. analogisesti asia C-250/06, United Pan-Europe Communications Belgium ym., tuomio 13.12.2007, Kok., s. I-11135, 45 ja 46 kohta).

73 Näistä samoista syistä kansallisessa menettelyssä on etukäteen määritettävä mainitusta nimeämisestä vastuussa oleva viranomainen ja vahvistettava edellytykset, joilla ne, joita asia koskee, tai mahdollisesti tietyt neuvoa-antavat elimet voivat esittää kyseiselle viranomaiselle huomautuksia ennen kuin se tekee päätöksensä. Kun tässä yhteydessä otetaan huomioon tällaisen päätöksen vaikutus tapahtumaa koskeviin lähetysoikeuksiin, on tärkeää, että asianomaisilla lähetystoiminnan harjoittajilla ja kyseisten oikeuksien haltijoilla on mahdollisuus esittää huomautuksia tuolle viranomaiselle.

74 Tämän perusteella selkeyttä ja avoimuutta koskevan edellytyksen mukaan mainituilla henkilöillä, joita asia koskee, ja neuvoa-antavilla elimillä on oltava mahdollisuus esittää huomautuksia pelkästään niistä olennaisista seikoista, jotka ovat saaneet mainitun viranomaisen tekemään päätöksensä. Mikään ei siis estä sitä, että jäsenvaltio esittää myöhemmin komissiolle täydentäviä seikkoja, jotka vahvistavat kyseisen päätöksen ja jotka voivat liittyä myös erityisen merkittävien tapahtumien luettelon vahvistamispäivää myöhempään ajanjaksoon.

75 Käsiteltävässä asiassa on noudatettu tällaista menettelyä.

76 Toisen valitusperusteen toinen osa on näin ollen hylättävä perusteettomana.

77 Mainitun valitusperusteen ensimmäisestä osasta tämän tuomion 14 kohdasta ilmenee, että kansallisella viranomaisella, joka nimeää tapahtuman erityisen merkittäväksi tapahtumaksi, on huomattava harkintavalta. Tästä seuraa, ettei kyseisen viranomaisen ole noudatettava sellaisten neuvoa-antavien elinten lausuntoja, joita se on kuullut ennen päätöksensä tekemistä. Sillä ei selvästi ole myöskään velvollisuutta noudattaa tiettyjen kansallisen viranomaisen virkamiesten lausuntoja.

78 Niistä syistä, joiden vuoksi mainittu viranomainen ei ole noudattanut tällaisia lausuntoja, on todettava olevan totta, että samalla tavalla kuin unionin toimen laatijoilta edellytetään (ks. asia C-413/06 P, Bertelsmann ja Sony Corporation of America v. Impala, tuomio 10.7.2008, Kok., s. I-4951, 166 kohta),

kyseisen viranomaisen on ilmoitettava syyt, joiden vuoksi tapahtuma on nimetty erityisen merkittäväksi, siten, että sille, jota toimenpide koskee, selviävät sen syyt, jotta se voi puolustaa oikeuksiansa, ja että komissio ja toimivaltaiset tuomioistuimet voivat tutkia toimenpiteen laillisuuden.

79 Toisin kuin FIFA väittää, tällaisen tavoitteen saavuttamiseksi ei kuitenkaan ole tarpeen, että mainittu viranomainen esittää erityiset syyt, joiden vuoksi se ei ole noudattanut tiettyjen neuvoa-antavien elinten tai virkamiesten lausuntoja, kun sillä ei ole velvollisuutta noudattaa niitä. Tässä yhteydessä ei ole merkitystä sillä, että kyseiset lausunnot ovat peräisin useilta neuvoa-antavilta elimiltä tai virkamiehiltä, jotka ovat asiasta samaa mieltä.

80 Tämän perusteella toisen valitusperusteen ensimmäinen osa ja näin ollen toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

81 Kolmannessa valitusperusteessa on neljä osaa. FIFA väittää ensimmäisessä osassa unionin yleisen tuomioistuimen tehneen virheen sen vuoksi, ettei se ole ilmoittanut, onko riidanalaisen päätöksen laillisuutta tarkasteltava 16.10.2007, jolloin kyseinen päätös tehtiin, vai 28.7.2000, jolloin komission ensimmäinen asiaa koskeva päätös, joka kumottiin edellä mainitussa asiassa Infront WM vastaan komissio annetulla tuomiolla ja joka korvattiin seitsemän vuotta myöhemmin riidanalaisella päätöksellä, olemassa olleiden tosiseikkojen ja olosuhteiden perusteella.

82 Unionin yleisen tuomioistuimen olisi lisäksi FIFAn mielestä pitänyt katsoa, ettei riidanalaisen päätöksen kolmannessa perustelukappaleessa oleva ilmaisu ”Yhdistyneen kuningaskunnan tiedotusvälineiden toimintaympäristöstä käytettävissä olevat tiedot” täyttänyt asianmukaisten ja riittävien perustelujen vaatimusta, koska sen perusteella ei ollut mahdollista yksilöidä niiden tietojen luonnetta ja ajankohtaa, jotka komissio on väittänyt ottaneensa huomioon kyseisen päätöksen tehdessään.

83 Mainitun valitusperusteen toisen osan mukaan unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 70 ja 117 kohdassa nojautunut perusteluihin, joita ei ole riidanalaisen päätöksen missään kohdassa, kun se on katsonut, että maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen otteluita voitiin kokonaisuudessaan pitää yhtenä tapahtumakokonaisuutena ja että komission ei ollut esitettävä muita perusteluja oikeuttaakseen päätöksensä hyväksyä kyseisen turnauksen merkitseminen erityisen merkittäviä tapahtumia koskevaan Yhdistyneen kuningaskunnan luetteloon.

84 Saman valitusperusteen kolmannessa osassa FIFA moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on tehnyt oikeudellisen virheen kieltäytyessään antamasta mitään merkitystä niiden muiden jäsenvaltioiden omaksumalle käytännölle, jotka eivät ole sisällyttäneet muita kuin erittäin tärkeitä otteluita erityisen merkittävien tapahtumien luetteloon.

85 Kolmannen valitusperusteen neljäs osa koskee niiden kriteerien tulkintaa ja soveltamista, joiden nojalla maailmanmestaruuskilpailujen viimeiseen vaiheeseen kuuluvien otteluiden on kokonaisuudessaan todettu olevan erityisen merkittäviä. FIFA katsoo yhtäältä, että unionin yleinen tuomioistuin on hyväksynyt virheellisesti komission toteamuksen, jonka mukaan kyseinen ottelukokonaisuus täytti Yhdistyneessä kuningaskunnassa ”erityistä kaikupohjaa” koskevan kriteerin, ja katsonut samoin virheellisesti, että komissio oli perustellut tuota toteamusta riittävästi ja asianmukaisesti. Unionin yleinen tuomioistuin on tässä yhteydessä muun muassa rinnastanut tapahtuman ”erityistä kaikupohjaa” koskevan kriteerin sen suosiota koskevaan kriteeriin. Tapahtuman ”suosio” ei ole merkityksellinen kriteeri eikä riittävä sen toteamiseksi, että tapahtuma on direktiivin 97/36

johdanto-osan 21 perustelukappaleen mukaisesti ”ainutlaatuinen tapahtuma”. Unionin tuomioistuin on lisäksi soveltanut väärin EY 253 artiklaa katsoessaan, että komissio oli riittävästi ja asianmukaisesti perustellut toteamuksensa ”erityistä kaikupohjaa” koskevasta kriteeristä.

86 Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin on FIFAn mielestä tehnyt virheitä hyväksyessään ne komission toteamukset, joiden mukaan maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen ottelut täyttivät kokonaisuudessaan sen riidanalaisen päätöksen 18 perustelukappaleessa mainitun kriteerin vaatimukset, joka koskee sitä, että kyseinen kokonaisuus on aiemmin lähetetty perinteisesti, ja sitä, että muita kuin erittäin tärkeitä otteluita seuraavien televisionkatsojien määrä on suuri. FIFAn mukaan unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksilla ei ole perustaa ja ne ovat ristiriidassa tosiseikkojen kanssa. Unionin yleinen tuomioistuin on lisäksi virheellisesti katsonut, että komissio oli riittävästi ja asianmukaisesti perustellut päätelmänsä, jonka mukaan mainittuja vaatimuksia oli noudatettu.

87 Unionin yleinen tuomioistuin on tässä yhteydessä muun muassa esittänyt sellaista otosta koskevat katsojaluvut, joka ei ole noille otteluille tyypillinen, ja poistanut ottelut, joiden katsojaluvut ovat olleet pienempiä. Sen olisi lisäksi pitänyt todeta, että muiden kuin erittäin tärkeiden otteluiden keskimääräiset katsojaluvut Yhdistyneessä kuningaskunnassa eivät merkitse laajoja yleisömääriä eivätkä varsinkaan ”poikkeuksellisen laajoja yleisömääriä”. Se on samoin tehnyt virheitä siltä osin kuin on kyse tiettyjen muiden kuin erittäin tärkeiden otteluiden pieniä katsojamääriä koskevasta selityksestä.

88 Komission mukaan kolmas valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja se on osittain tehoton. Kyseinen valitusperuste on lisäksi kokonaisuudessaan perusteeton, ja tämän päätelmän ovat omaksuneet myös Belgian kuningaskunta ja Yhdistynyt kuningaskunta.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

89 Kolmannen valitusperusteen ensimmäisen osan osalta unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, ettei unionin yleisen tuomioistuimen tarvitse esittää selvitystä, jossa seurattaisiin tyhjentävästi ja kohta kohdalta kaikkia riidan asianosaisten esittämiä päätelmiä. Unionin yleisen tuomioistuimen perustelut voivat siis olla implisiittisiä, kunhan ne, joita asia koskee, saavat niiden avulla selville syyt, joiden vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei ole hyväksynyt niiden perusteluja, ja unionin tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot, jotta se pystyy harjoittamaan laillisuusvalvontaansa. Unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ei erityisestikään ole vastata sellaisiin asianosaisen esittämiin väitteisiin, jotka eivät ole riittävän selviä ja täsmällisiä siltä osin kuin niitä ei ole muuten esitetty sen erityisemmin eikä niiden ohella ole esitetty mitään niitä tukevia erityisiä väitteitä (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-120/06 P ja C-121/60 P, FIAMM ym. v. neuvosto ja komissio, tuomio 9.9.2008, Kok., s. I-6513, 91 ja 96 kohta sekä asia C-263/09 P, Edwin v. SMHV, tuomio 5.7.2011, Kok., s. I-5853, 64 kohta).

90 Käsiteltävässä asiassa FIFA ei ole vedonnut unionin yleisessä tuomioistuimessa riittävän selkeästi ja täsmällisesti sellaiseen itsenäiseen kanneperusteeseen, joka koskisi riidanalaisen päätöksen lainvastaisuutta sillä perusteella, että komissio on tehnyt kyseisen päätöksen vuonna 2000 olemassa olleiden tosiseikkojen perusteella, vaikka sen olisi pitänyt perustaa se vuonna 2007 olemassa olleisiin tosiseikkoihin, tai että komissio on tehnyt mainitun päätöksen vuonna 2007 olemassa olleiden tosiseikkojen perusteella, vaikka sen olisi pitänyt perustaa se vuonna 2000 olemassa olleisiin tosiseikkoihin. Kuten tämän tuomion 54 kohdassa on todettu, FIFA on näet maininnut kyseisen seikan riidanalaisen päätöksen perusteluja koskevan väitteen yhteydessä toteamalla, ettei kyseisessä päätöksessä ilmoiteta sellaisten Yhdistyneen kuningaskunnan tiedotusvälineiden toimintaympäristöä koskevien tietojen luonnetta ja ajankohtaa, jotka komissio on ottanut huomioon.

91 Unionin yleisen tuomioistuimen ei näin ollen tarvinnut välttämättä täsmentää valituksenalaisessa tuomiossa, onko riidanalaisen päätöksen laillisuutta arvioitava vuonna 2000 vai vuonna 2007 olemassa olleiden tosiseikkojen perusteella.

92 Tämän jälkeen on todettava unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetystä väitteestä, joka koskee riidanalaisessa päätöksessä huomioon otettujen tietojen tyypin ja ajankohdan mainitsemista, että tämän tuomion 67 kohdassa esitetyistä seikoista ilmenee, ettei komission ollut kyseisessä päätöksessä täsmennettävä tällaisten tietojen tyyppiä ja ajankohtaa.

93 Näin ollen ei ole enää tarvetta tutkia – kuten tämän tuomion 60–63 kohdassa on todettu –, onko unionin yleinen tuomioistuin vastannut riittävällä tavalla FIFAn väitteeseen, joka koskee mainittujen tietojen tyypin ja ajankohdan ilmoittamista.

94 Kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa ei siis voi menestyä.

95 Mainitun valitusperusteen toisesta osasta on huomautettava, että valvoessaan laillisuutta SEUT 263 artiklassa tarkoitetuin tavoin unionin yleinen tuomioistuin ei voi korvata omalla arvioinnillaan riidanalaisen toimen laatijan arviointia eikä se saa täyttää kyseisen toimen perusteluissa olevaa aukkoa omilla perusteluillaan siten, ettei unionin yleisen tuomioistuimen tarkastelu liittyisi mihinkään kyseisessä toimessa esitettyyn arviointiin (ks. vastaavasti asia C-73/11 P, Frucona Košice v. komissio, tuomio 24.1.2013, 87–90 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

96 Käsiteltävässä asiassa valituksenalaisen tuomion 70 kohdassa esitetyillä seikoilla ei kuitenkaan täytetä riidanalaisen päätöksen perusteluissa olevaa aukkoa vaan niillä pyritään määrittämään noilta perusteluilta edellytetty taso asiaan sovellettavan unionin säännöstön vaatimusten kannalta. Mainitun tuomion 117 kohdassa esitettyjen seikkojen osalta on todettava, että ne liittyvät saman päätöksen kuudennessa perustelukappaleessa olevaan arviointiin. Unionin yleinen tuomioistuin ei siis ole korvannut riidanalaisen toimen laatijan perusteluja omilla perusteluillaan vaan se on ainoastaan tutkinut kyseisen toimen laillisuuden sille kuuluvan tehtävän mukaisesti.

97 Näin ollen kolmannen valitusperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana.

98 Saman valitusperusteen kolmannesta osasta on huomautettava, ettei FIFA ole esittänyt unionin yleisessä tuomioistuimessa kanneperustetta, joka perustuu siihen, että sen arvioimiseksi, onko muilla kuin erittäin tärkeillä otteluilla erityistä yhteiskunnallista merkitystä Yhdistyneessä kuningaskunnassa, olisi otettava huomioon muissa jäsenvaltioissa omaksuttu käytäntö. FIFA on näet kannekirjelmässään vain maininnut kyseisen käytännön väittämättä, että riidanalainen päätös on lainvastainen sillä perusteella, että ministeri ja komissio eivät ole antaneet tällaiselle käytännölle mitään merkitystä.

99 Tämän tuomion 54 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan kolmannen valitusperusteen tämä osa on siis jätettävä tutkimatta.

100 Mainitun valitusperusteen neljännessä osassa FIFA vetoaa ensinnäkin joukkoon väitteitä, joilla se pyrkii osoittamaan, että muihin kuin erittäin tärkeisiin otteluihin liittyvät parametrit eivät täytä riidanalaisen päätöksen 6 ja 18 perustelukappaleessa esitettyjä kriteereitä, jotka ministeri on vahvistanut erityisen merkittävien tapahtumien nimeämiseksi.

101 FIFA pyrkii noilla väitteillä todellisuudessa siihen, että unionin tuomioistuin korvaa unionin yleisen tuomioistuimen tosiseikoista tekemän arvioinnin omalla arvioinnillaan, osoittamatta, että unionin yleiselle tuomioistuimelle esitetyt tosiseikat ja selvitysaineisto olisi otettu huomioon vääristyneellä tavalla. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan nämä väitteet on jätettävä tutkimatta (ks. asia C-397/03 P, Archer Daniels Midland ja Archer Daniels Midland Ingredients v. komissio, tuomio 18.5.2006, Kok., s. I-4429, 85 kohta ja em. asia ThyssenKrupp Nirosta v. komissio, tuomion 180 kohta).

102 Tämän jälkeen on todettava väitteestä, joka koskee tapahtuman ”erityistä kaikupohjaa” koskevan kriteerin rinnastamista tapahtuman suosiota koskevaan kriteeriin, ettei FIFA ole vedonnut tällaiseen kanneperusteeseen unionin yleisessä tuomioistuimessa. Tämän tuomion 54 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan väite on jätettävä tutkimatta.

103 Riidanalaisen päätöksen muodollisten perustelujen riittämättömyyttä koskevista väitteistä on todettava, että ne ovat todellisuudessa yhteneväisiä ensimmäisen valitusperusteen kuudennen osan kanssa ja ne on siis hylättävä tämän tuomion 67 kohdassa selityistä syistä.

104 Edellä esitetyn perusteella kolmas valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

Neljäs valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

105 Neljännessä valitusperusteessa on pääasiallisesti kahdeksan osaa. FIFA väittää ensimmäisessä osassa, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt valituksenalaisen tuomion 161 ja 162 kohdassa virheen katsoessaan sellaisten perustelujen nojalla, jotka se on itse esittänyt, että riidanalaisessa päätöksessä on vahvistettu ilmoitetuista toimenpiteistä johtuvien palvelujen tarjoamisen vapautta ja sijoittautumisvapautta koskevien rajoitusten oikeasuhteisuus. FIFAn mukaan komission eikä unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä on kuitenkin tutkia tällaiset rajoitukset. Unionin yleinen tuomioistuin ei siis olisi voinut katsoa, että koska maailmanmestaruuskilpailujen viimeinen vaihe oli luonteeltaan ”yksi kokonaisuus”, komissio, joka ei ole tukeutunut kyseisen turnauksen väitetysti tällaiseen luonteeseen, on vapautettu velvollisuudesta osoittaa, että riidanalaisesta päätöksestä aiheutuvat rajoitukset olivat tarpeellisia, asianmukaisia ja oikeasuhteisia.

106 Saman valitusperusteen toisen osan mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt virheen päätellessään valituksenalaisen tuomion 51, 52 ja 158 kohdassa, että tavoite taata televisiolähetysten laaja saatavuus yleisölle erityisen merkittävien tapahtumien osalta ja tiedonsaantioikeus oikeuttivat riidanalaisesta päätöksestä aiheutuneet rajoitukset. Laaja saatavuus yleisölle ei näet ole sama asia kuin rajaton saatavuus yleisölle. Tiedonsaantioikeus ei siis edellytä oikeutta katsoa maksuttomilta televisiokanavilta kaikkia maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen otteluita, eikä se oikeuta kieltoa, jonka mukaan muut kuin maksuttomia kanavia tarjoavat lähetystoiminnan harjoittajat eivät saa lähettää mitään näistä otteluista yksinoikeudella.

107 FIFA katsoo mainitun valitusperusteen kolmannessa osassa, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt todeta, että komissiolla oli velvollisuus tutkia kysymys siitä, voitaisiinko riidanalaisessa päätöksessä hyväksyttyjä toimenpiteitä vähemmän rajoittavilla toimenpiteillä taata direktiivin 89/552 3 a artiklalla tavoitellun päämäärän toteutuminen.

108 FIFA väittää neljännen valitusperusteen neljännessä osassa, että komissio ei voinut tarkastaa rajoitetusti kyseisten ilmoitettujen toimenpiteiden yhteensoveltuvuutta unionin oikeuden kanssa. Unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt katsoa, että komission on suoritettava tehokas tarkastus ja yksityiskohtainen tutkinta.

109 Saman valitusperusteen viidennen osan mukaan unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti todennut, että komissio oli perustellut riittävästi päätelmänsä palvelujen tarjoamisen vapautta koskevien rajoitusten oikeasuhteisuudesta.

110 FIFA väittää mainitun valitusperusteen kuudennessa osassa, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt katsoa, että komissiolla oli velvollisuus tutkia kysymys siitä, olisiko direktiivin 89/552 3 a artiklassa tavoitellun päämäärän toteutuminen voitu taata omaisuudensuojaa riidanalaisessa

päätöksessä hyväksyttyjä toimenpiteitä vähemmän loukkaavilla toimenpiteillä. Silloin kun on kyse kahdesta perusoikeudesta, rajoituksia, jotka koskevat näistä oikeuksista jommankumman käyttämistä, on punnittava kyseisten oikeuksien kanssa, mitä komissio ei kuitenkaan ole päätöksessään tehnyt eikä unionin yleinen tuomioistuin ole myöskään tarkastellut sitä valituksenalaisessa tuomiossa.

111 FIFA väittää kolmannen valitusperusteensa seitsemännessä osassa unionin yleisen tuomioistuimen katsoneen puutteellisiin perusteluihin nojautuen, että palvelujen tarjoamisten vapautta, sijoittautumisvapautta ja omaisuudensuojaa koskevat rajoitukset olivat oikeutettuja.

112 FIFA moittii saman valitusperusteen kahdeksannessa osassa unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on tehnyt oikeudellisia virheitä arvioidessaan unionin oikeuden kilpailusääntöjä.

113 Unionin yleinen tuomioistuin on yhtäältä tehnyt virheen valituksenalaisen tuomion 173 kohdassa katsoessaan, että koska Yhdistyneen kuningaskunnan ilmoittamilla toimenpiteillä olevat vaikutukset ovat väistämätön seuraus niistä palvelujen tarjoamisen vapautta koskevista rajoituksista, jotka unionin yleinen tuomioistuin on todennut perustelluiksi, komission ei tarvinnut tehdä näitä seurauksia koskevaa arviointia yksityiskohtaisempaa arviointia eikä komissio siis ollut tehnyt virhettä päätellessään, että mainitut toimenpiteet olivat yhteensoveltuvia unionin kilpailuoikeuden kanssa, ja että näin oli, vaikka merkityksellisiä markkinoita ei ollut millään tavalla määritelty. FIFAn mukaan unionin yleinen tuomioistuin sovelsi virheellisesti kilpailuoikeutta, sillä palvelujen tarjoamisen vapauden käyttämistä ja kilpailuoikeuden sääntöjä koskevien rajoitusten arvioiminen ovat kaksi erillistä toimenpidettä.

114 FIFA arvostelee toisaalta unionin yleisen tuomioistuimen toteamusta siitä, ettei Yhdistyneen kuningaskunnan ilmoittamilla toimenpiteillä ole myönnetty BBC:lle ja ITV:lle EY 86 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja erityisoikeuksia. Tämä toteamus perustuu FIFAn mielestä täysin formalistisiin ja teoreettisiin näkökohtiin. Unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa huomioon tosiseikat ja taloudellinen todellisuus, ja sen olisi pitänyt päätellä, että koska mainitut toimenpiteet – sellaisina kuin ne on hyväksytty riidanalaisessa päätöksessä – merkitsivät sitä, että BBC ja ITV olivat todellisuudessa etuoikeutetussa asemassa kilpailijoihinsa nähden, näille kummallekin yritykselle oli välttämättäkin myönnetty erityisoikeuksia.

115 Komission, Belgian kuningaskunnan ja Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan neljäs valitusperuste on perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

116 Neljännen valitusperusteen ensimmäinen osa perustuu valituksenalaisen tuomion 161 ja 162 kohdan virheelliseen tulkintaan. Unionin yleinen tuomioistuin ei näet ole katsonut, että riidanalaisessa päätöksessä on vahvistettu Yhdistyneen kuningaskunnan ilmoittamista toimenpiteistä seuraavien palvelujen tarjoamisen vapautta ja sijoittautumisvapautta koskevien rajoitusten oikeasuhteisuus. Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi FIFAn väitteen, koska se perustui virheelliseen lähtökohtaan eli siihen, että jotta erityisen merkittäviä tapahtumia koskeva luettelo olisi voinut olla oikeasuhteinen, siihen olisi pitänyt merkitä vain erittäin tärkeät ottelut, koska vain jälkimmäiset ottelut ovat Yhdistyneelle kuningaskunnalle yhteiskunnallisesti erityisen merkittäviä. Unionin yleinen tuomioistuin saattoi kuitenkin perustellusti ratkaista asian niin kuin se teki, koska se oli valituksenalaisen tuomion 116 ja 134 kohdassa päätellyt, että maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen otteluita voitiin kokonaisuudessaan pitää Yhdistyneelle kuningaskunnalle yhteiskunnallisesti erityisen merkittävinä.

117 Tämän vuoksi mainitun valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä perusteettomana.

118 Mainitun valitusperusteen toisesta osasta on todettava, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole valituksenalaisen tuomion 51, 51 ja 158 kohdassa päätellyt, että tavoite taata televisiolähetysten laaja saatavuus yleisölle erityisen merkittävien tapahtumien osalta ja tiedonsaantioikeus oikeuttivat riidanalaisesta päätöksestä aiheutuneet erityiset rajoitukset. Se on ottanut tähän kysymykseen kantaa yleisemmässä asiayhteydessä toteamalla, että koska direktiivin 89/552 3 a artiklan 1 kohdassa tarkoitetut toimenpiteet koskevat erityisen merkittäviä tapahtumia, ne voidaan oikeuttaa mainitulla tavoitteella ja tiedonsaantioikeudella, kunhan ne ovat omiaan takaamaan kyseisen tavoitteen ja kyseisen oikeuden toteutumisen eikä niillä ylitetä sitä, mikä on tarpeen niiden saavuttamiseksi. Tämän tuomion 12 ja 13 kohdassa esitettyjen periaatteiden nojalla tuota toteamusta ei voida kuitenkaan arvostella.

119 Tämän tuomion 12, 22 ja 23 kohdassa esitetyistä seikoista ilmenee lisäksi, että – toisin kuin FIFA väittää – unionin yleisen tuomioistuimen ei ollut sovitettava yhteen mainittuja tavoitteita niiden vaatimusten kanssa, jotka koskevat palvelujen tarjoamisen vapautta ja sijoittautumisvapautta.

120 Edellä esitetyn perusteella neljännen valitusperusteen toinen osa ei voi menestyä.

121 Saman valitusperusteen kolmannesta osasta riidanalaisen päätöksen 19 perustelukappaleesta ilmenee komission tutkineen, olivatko Yhdistyneen kuningaskunnan ilmoittamat toimenpiteet oikeasuhteisia. Tällainen oikeasuhteisuuden tutkinta edellyttää kuitenkin välttämättä sen tarkastamista, voidaanko yleisen edun mukaiset tavoitteet saavuttaa mainittujen liikkumisvapauksien kannalta vähemmän rajoittavilla toimenpiteillä. FIFA ei siis voi väittää, että komissio on jättänyt täysin tarkastamatta, olisiko tällaisiin toimenpiteisiin ollut mahdollista turvautua. Tässä yhteydessä ei ole merkitystä sillä, että kyseisessä perustelukappaleessa tyydytään mainitsemaan palvelujen tarjoamisen vapaus, koska oikeasuhteisuuden tarkastaminen ei ole olennaisesti erilaista ilmoitetuista toimenpiteistä johtuvien sijoittautumisvapauden rajoitusten osalta ja koska kyseisillä toimenpiteillä vaikutetaan tuohon vapauteen vain poikkeuksellisesti.

122 Tämän vuoksi mainitun valitusperusteen kolmas osa on hylättävä perusteettomana.

123 Saman valitusperusteen neljännestä osasta tämän tuomion 20 ja 23 kohdasta ilmenee, että komission on suoritettava rajoitettu valvonta silloin, kun se hyväksyy kansalliset toimenpiteet, joilla nimetään erityisen merkittävät tapahtumat. Tämän johdosta FIFA on virheellisesti sitä mieltä, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt katsoa, että komission on suoritettava ”tehokas” tarkastus ja ”yksityiskohtainen tutkinta” ilmoitettujen toimenpiteiden yhteensopivuudesta unionin oikeuden kanssa.

124 Neljännen valitusperusteen neljäs osa ei siis voi menestyä.

125 Mainitun valitusperusteen viidennestä osasta on todettava, että kun otetaan huomioon edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annetun tuomion 107–111 kohdassa esitetyt yleiset seikat, riidanalaisen päätöksen perustelut ovat riittävät, joten tämä osa on hylättävä perusteettomana.

126 Neljännen valitusperusteen kuudennesta osasta tämän tuomion 12, 22 ja 23 kohdassa esitetyistä seikoista ilmenee yhtäältä, että FIFAn omaisuudensuojan loukkaus ilmenee jo direktiivin 85/552 3 a artiklasta ja että kyseinen loukkaus voidaan lähtökohtaisesti oikeuttaa tavoitteella suojata tiedonsaantioikeutta ja taata televisiolähetysten laaja saatavuus yleisölle erityisen merkittävien tapahtumien osalta. Kun toisaalta otetaan huomioon se, että ministeri on pätevästi nimennyt maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen ottelut kokonaisuudessaan erityisen merkittäväksi tapahtumaksi, komissiolla oli velvollisuus tutkia ainoastaan sellaiset kyseisen nimeämisen vaikutukset FIFAn omaisuudensuojaan, jotka ylittivät tuon tapahtuman näiden viranomaisten nimeämien tapahtumien luetteloon ottamiseen erottamattomasti liittyvät vaikutukset.

127 Käsiteltävässä tapauksessa FIFA ei ole esittänyt unionin yleiselle tuomioistuimelle mitään seikkaa, jonka nojalla tämä olisi voinut todeta, että siitä, että maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen ottelut nimetään kokonaisuudessaan Yhdistyneelle kuningaskunnalle yhteiskunnallisesti erityisen merkittäväksi tapahtumaksi, aiheutuvat vaikutukset FIFAn omaisuudensuojaan olisivat tällä tavoin liialliset.

128 Näin ollen mainitun valitusperusteen kuudes osa on hylättävä perusteettomana.

129 Saman valitusperusteen seitsemännestä osasta on riittävää todeta, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 140–146 ja 156–163 kohdassa esittänyt riittävät perustelut, joiden avulla FIFA saa selville syyt, joiden vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei ole hyväksynyt sen väitteitä, ja unionin tuomioistuimella on käytössään riittävät seikat voidakseen harjoittaa tuomioistuinvalvontaansa.

130 Tämän perusteella mainittu osa ei voi menestyä.

131 Neljännen valitusperusteen kahdeksannen osan ensimmäisestä väitteestä tämän tuomion 22 ja 23 kohdassa esitetyistä seikoista ilmenee, että jos jokin tapahtuma on pätevästi nimetty erityisen merkittäväksi tapahtumaksi, komission on tutkittava ainoastaan sellaiset kyseisen nimeämisen vaikutukset vapaaseen kilpailuun, jotka ylittävät asianomaisen tapahtuman sisällyttämiseen nimettyjen tapahtumien luetteloon erottamattomasti liittyvät vaikutukset. Käsiteltävässä asiassa FIFA ei ole esittänyt unionin yleiselle tuomioistuimelle mitään seikkaa, jonka perusteella tämä olisi voinut todeta, että siitä, että maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen ottelut nimetään kokonaisuudessaan erityisen merkittäväksi tapahtumaksi, aiheutuvat vaikutukset vapaaseen kilpailuun olisivat tällä tavoin liialliset.

132 Saman valitusperusteen kahdeksannen osan toisen väitteen osalta on selvää, että vuoden 1996 televisio- ja radiotoimintalain, sellaisena kuin se on muutettuna vuoden 2000 televisiolähetysasetuksella, 98 ja 101 §:ssä ei tehdä mitään eroa lähetystoiminnan harjoittajien eri ryhmien välillä eikä siinä erityisestikään myönnetä maksuttomia kanavia tarjoaville lähetystoiminnan harjoittajille suojaa, jota ei myönnettäisi maksullisia kanavia tarjoaville lähetystoiminnan harjoittajille, ja kaikilla näillä lähetystoiminnan harjoittajilla on muun muassa vapaus hankkia lähetysoikeudet, joihin ei liity yksinoikeutta, erityisen merkittäviin tapahtumiin ja lähettää ne ilman yksinoikeutta.

133 Ei tosin voida sulkea pois sitä, että käytännössä pelkästään eräät maksuttomia kanavia tarjoavat lähetystoiminnan harjoittajat, kuten BBC ja ITV, lähettävät lopulta viestintäviraston luvan saatuaan kaikki maailmanmestaruuskilpailujen viimeisen vaiheen ottelut Yhdistyneessä kuningaskunnassa, koska maksullisia kanavia tarjoavat lähetystoiminnan harjoittajat ovat kiinnostuneita vain yksinoikeudella lähettämisestä eivätkä ne tästä syystä jätä tarjousta maailmanmestaruuskilpailujen viimeiseen vaiheeseen liittyvien oikeuksien hankkimiseksi.

134 Kuten unionin yleinen tuomioistuin on kuitenkin valituksenalaisen tuomion 180 kohdassa todennut, tällainen vaikutus on tulosta maksullisia kanavia tarjoavien lähetystoiminnan harjoittajien – jotka ovat omaksuneet yritysmallin, jonka yhteydessä merkitystä annetaan yksinoikeudelle – valitsemasta kaupallisesta strategiasta, siten, että ne ovat maksuttomia kanavia tarjoavia lähetystoiminnan harjoittajia haluttomampia hyväksymään sen, että erityisen merkittävät tapahtumat lähetettäisiin ilman yksinoikeutta. Tämä vaikutus perustuu siis lähtökohtaisesti tuon ensimmäisen lähetystoiminnan harjoittajien ryhmän vapaaseen liiketoiminnalliseen valintaan, eikä sen voida siis katsoa johtuvan Yhdistyneen kuningaskunnan lainsäädännöstä.

135 Neljännen valitusperusteen kahdeksas osa on siis hylättävä.

136 Edellä esitetyn perusteella tämä valitusperuste on näin ollen osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

137 Koska yhtäkään FIFAn valituksensa tueksi esittämästä neljästä valitusperusteesta ei voida hyväksyä, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

138 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska FIFA on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut sen velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, FIFA on velvoitettava korvaamaan tästä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Fédération internationale de football association (FIFA) velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset